

LA FOGUERA DEL CARRER SANT JOAN DE MATARÓ ANY 1956

UN RECORD DE MANEL ILLAS

Aquell any de 1956, jo tenia 8 anys i vivia a Mataró, en un carrer d'aquells que donaven al mar, popularment dits de Baixamar, el carrer Sant Joan, a la part baixa on vivia la meua família. Tenia un veïnat molt divers i curiós; eren els anys difícils de la postguerra, i els veïns eren supervivents que lluitaven per tirar endavant com podien: hi havien pescadors, peixaters, vaquers i fins i tot pagesos. El carrer era estret, però hi havia un moviment constant de persones i animals, a mig carrer teníem el pas del tren, que ens deixava una fumera de vapor que ens deixava mig marejats.

Enmig de tot això, els pocs nens que hi havia al carrer, ens passàvem tot el dia jugant i fent vida allà, mentre el nostres pares treballaven, en aquells temps. La carretera N II passava pel camí Ral i per això teníem molt d'espai a la platja, i aquest era el lloc que la colla del carrer muntava cada any la foguera per cremar la nit de Sant Joan.

Així doncs, el QUIM, el RAMON, el JOAN, el MARTÍ, L'ANNA MARIA. la LÍDIA i JO, que érem la colla del carrer, teníem tots entre 8 i 10 anys, ens organitzaven 3 dies abans per anar casa per casa del carrer a demanar llenya per la foguera, recollíem tot lo que ens donaven: cadires, caixons, finestres, portes, mobles i sobretot caixes de peix velles, ho fèiem amb molt d'entusiasme i alegria, amb la complicitat del veïnat. Arrossegàvem la llenya pel carrer com podíem, fins arribar al lloc designat per fer la foguera. Els carrers del voltant Sant Pere i Sant Francesc, els seus nens també feien el mateix, per tant es tracta de competir a veure qui la feia més maca i grossa, era una discussió continua entre les colles, que feia que no poguéssim deixar la foguera sola, i havíem de vigilar per a que no ens robessin la llenya, fet que solia ocòrrer, i aleshores erem nosaltres els que anàvem a robar lis a ells, era la Guerra, tal com veiem a las películes del Oeste.

Finalment arribava la nit màgica de la verbena de Sant Joan, aquells anys estava prohibit fer festes al carrer, els veïnat ho celebraba, dins a casa, i després sortien a prendre la fresca al carrer, era el moment esperat per encendre la foguera, petits i grans amb alegria ens dirigíem cap el lloc de la "cerimònia*.

Un veí expert encenia la foguera, i amb les flames enfilant-se cap al cel i enmig de l'escalfor, es produeix un silenci emocionat, era el moment dels desitjos i també del r cord de aquells familiars i amics absents o perduts durant la recen guerra .

La MEVA INOLVIDABLE COLLA a primera fila, amb ulls plorosos, ens agafavem ben fort de les mans i ens miravem amb orgull: ho havien aconseguit, la nostra foguera era la MILLOR DE BAIXAMAR.

Han passat molts anys, ni visc al carrer. ni he tornat a veure aquells companys d'infància, com diu Serrat a la can o "S'han perdut el bo i el que fa nosa, com si fos qualsevol cosa sembla que també els hagi cremat el foc de Sant Joan"